

Lehen lorea

Oraindik negu usaina zuen baso baten sakonean, hosto lehor geruza baten azpian, Lila izeneko hazi txiki bat bizi zen.

“Oraindik ez da garaia…” xuxurlatu zuen, ongi bilduta.

Kanpoan, eguzkia lurra berotzen hasi zen bere izpi urreztatuekin. Txoriek beren ahotsak berotzen zituzten, eta erreka berriro abesten ari zen hilabeteetako isiltasunaren ondoren. Udaberria iritsi zen.

“Lila! Esnatu!” oihu egin zuen zizare lagunkoi batek lurra astintzen zuen bitartean. “Mundua berriro hasten ari da!”

Baina Lila beldur zen.

“Zer gertatzen da nahikoa polita ez banaiz? Zer gertatzen da haizeak hausten banau? Zer gertatzen da inor nitaz ohartzen ez bada?”

Dena sentitzen zuen eguzkiak lur zati hori pixka bat gehiago berotu zuen.

“Ez dira lore guztiak altuenak edo ikusgarrienak izan behar”, esan zuen leunki. “Lore bakoitzak bere garaia eta bere lekua du.”

Ahalegin txiki batekin, Lilak sustrai txiki bat luzatu zuen. Gero beste bat. Eta goiz batean, ihintza diamanteen antzera distiratzen ari zenean, kanpora begiratu zuen.

Basoa izugarria zen. Zuhaitzak kimu berdez gainezka zeuden, erleak dantzan hasten ari ziren, eta tximeleta bat pausatu zen haren gainean.

“Ai!” esan zuen tximeletak. “Zu zara txoko honetako lehen lorea!”

Lila ez zen handiena edo koloretsuena. Baina ausarta zen. Eta hari esker, beste haziek beldurra galdu zuten.

Udaberri hartan, basoa ez zen kolorez loratu bakarrik... ausardiaz ere loratu zen.

Eta urtero, udaberria iristen denean, basoak gogoratzen du dena ausardia-ekintza txiki batekin hasten dela.